

LISA EN DE ONTSNAPTE LETTERS

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Voor Mark, Abel en Guus.
Mijn fijne, creatieve, grappige en avontuurlijke gezin,
waar ik zo ontzettend trots op ben.

Dieuwertje Mastenbroek
Lisa en de ontsnapte letters
© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Wouter Pasman
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: taal, vriendschap, avontuur
NUR 282
ISBN 978 90 448 5542 5
D/2025/4124/053
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com
www.dieuwertjemastenbroek.com
www.wouterpasman.com

Dieuwertje Mastenbroek

Lisa en de ontsnapte Letters

Clavis

met illustraties van
Wouter Pasman

1.

De zolder

‘Wie wil meneer Hans helpen met het opruimen van de zolder?’ vraagt juf Irene.

Lisa kijkt op van haar werkboek. Meteen steekt ze haar vinger in de lucht. Omdat ze de kleinste van de klas is, gaat ze er zelfs bij staan.

De juf kijkt vluchtig de klas rond. ‘Menno, Jip, Malou en ...’

Lisa gaat nog hoger op haar tenen staan.

‘... Lisa.’

‘Yes,’ fluistert Lisa terwijl ze een paar klasgenoten teleurgesteld hoort zuchten.

Ze klapt haar werkboek dicht en loopt naar meneer Hans, de conciërge. Met zijn diepe rimpels en mufte trui lijkt hij een beetje over de datum.

‘Laat jullie spierballen maar eens zien,’ zegt meneer Hans.

Lisa gooit haar lange blonde haren over haar schouder. Zo goed als ze kan, spant ze haar armspieren aan.

‘Mooi, want we gaan sjouwen. Alle boeken moeten van de zolder af.’

Voor de verhuizing, weet Lisa. Na de zomervakantie starten de lessen in een ander gebouw, en daarom moeten alle spullen in de laatste dagen voor de vakantie naar de verhuiswagens gedragen worden.

Als Lisa de trap op loopt, tikt iemand op haar schouder. Ze draait zich om. Het is Jip, met zijn piekerige zwarte haar, gebruinde huid en helderblauwe ogen. Hij lacht gemeen.

‘Durf je dat wel: naar de enge, donkere spookzolder?’

Lisa rolt met haar ogen. ‘Tuurlijk durf ik dat.’

Maar als ze verder de trap op loopt, begint ze te twijfelen. Er worden griezelige verhalen verteld over de zolder. Er zouden monsters leven en stoute kinderen worden opgesloten.

Opnieuw tikt Jip haar aan. ‘Ik zie het aan je. Je bent bang.’

‘Niet. Trouwens ... waar heb je Janneke gelaten? En heb je soms met je vingers in het stopcontact gezeten?’ Ze wijst naar zijn haar.

Jip grijpt boos naar haar voet. ‘Je weet dat ik dat ...’

Lisa schopt. ‘Laat los!’

‘Ophouden, allebei,’ broemt meneer Hans een paar treden boven hen. Hij steekt de sleutel in het roestige slot van de zolderdeur.

Jip verslapt zijn greep en Lisa stampst snel naar boven. Stiekem is ze best blij dat ze Jip heeft teruggepakt. Pal achter meneer Hans blijft ze stilstaan. De deur opent met een krakend geluid, een lamp gaat schokkerig aan en dan ziet ze de zolder voor het eerst. Rotte houten balken die het dak ondersteunen, oude landkaarten op kapotte tafels, starende opgezette dieren ... Een rilling gaat door haar heen.

‘Boe!’ klinkt het ineens.

Lisa schrikt op. Ze werpt een boze blik op Jip, die grijnzend achter haar staat. Hij zit nu al een jaar bij Lisa op school. Daarvoor ging hij naar een andere school in de stad. Vrienden heeft hij niet. En waarschijnlijk wilde de juf zonet ook even van Jip af. Daarom mocht hij vast meehelpen.

Meneer Hans wijst naar een hoek met stapels boeken. ‘Die mogen allemaal naar beneden. Niet meer dan vijf boeken per keer, en ik wil dat je de leuning vasthoudt als je naar beneden loopt.’

Lisa knikt en pakt een paar boeken. Ineens voelt ze iets op haar gezicht. ‘Bah!’ zegt ze terwijl ze spinrag van haar wang veegt.

Een harde lach. Weer van Jip. Het liefst zou Lisa opnieuw iets zeggen over Jip en Janneke, omdat ze weet dat dat hem irriteert. Maar ze negeert Jip. Ze legt nog twee boeken op haar arm, drukt ze stevig tegen zich aan en loopt naar beneden.

‘Hartstikke goed,’ zegt meneer Hans als de kinderen terugkomen. Hij bekijkt hen. ‘Lisa, ik denk dat jij de kleinste bent. Misschien kun jij bij die achterste boeken?’ Hij wijst naar een plek achter een paar meubels.

‘Ik ga het proberen,’ antwoordt Lisa.

Ze gaat op haar knieën zitten en kruipt over de stoffige vloer. Ze kijkt goed om zich heen. Geen monster met grote slag tanden en scherpe nagels te vinden, en ook geen gevangenis voor stoute kinderen. Er klopt dus niks van die spookverhalen.

Helemaal achterin liggen wat stapels boeken. Lisa pakt ze een voor een en geeft ze door aan meneer Hans. Ineens trekt een van de boeken haar aandacht. Ze kijkt er even naar. Ondanks de stoffige zolder lijkt het boek te glimmen. De rug is rood met gouden

letters en versiersels. Ze kan niet goed lezen wat erop staat.

‘Was dat het, Lisa?’

Ze kruipt verder richting het boek. De kaft glanst zo mooi, en het lijkt bijna of er iets op beweegt.

‘Lisa? Heb je alle boeken?’

Ze houdt haar hoofd een beetje schuin. Terwijl ze met haar ogen knippert, beweegt er inderdaad iets. Of komt dat door het knippen?

‘Lisa?’

Ze draait zich om. ‘Ja, dat waren alle boeken.’

2.

Het boek

Spelende kinderen rennen om Lisa heen. De warme wind tilt haar haren op.

‘Lisa, jij bent aan de beurt,’ zegt Sofie. Ondanks de wind blijft haar grote bos kroeshaar op zijn plek zitten.

‘O,’ mompelt Lisa. Ze kijkt even naar het springtouw en neemt een aanloop. Het touw komt tegen haar enkel aan.

‘Je let niet echt op, hè?’ zegt Noor.

‘Zit je met je hoofd nog op de enge zolder?’ vraagt Amber.

Lisa lacht. Amber heeft gelijk. Ze blijft maar aan dat boek op de zolder denken. Waarom had ze zo’n sterk gevoel dat ze het moest laten liggen? Waarom wil ze het geheimhouden?

‘Ik ga even naar de wc,’ zegt ze en ze draait zich om.

Haar vriendinnen moeten deze keer niet meegaan. Snel kijkt ze naar de klok. Ze heeft nog tien minuten pauze. Zou het lukken om ...

Ze loopt zo normaal mogelijk naar binnen. Om naar de wc

te gaan moet Lisa rechts afslaan, maar ze gaat vlug naar links. Gebukt loopt ze langs het kamertje van meneer Hans. Ze schiet de hal in. Met grote sprongen beklimt ze de trap. Ze legt haar hand op de klink van de zolderdeur, maar wacht even. Met haar oor tegen de deur luistert ze goed. Er is niemand. Zou meneer Hans de deur weer op slot hebben gedaan? Ze drukt de klink omlaag. Met een krakend geluid gaat de deur open.

Zodra Lisa de zolder op stapt, gaat het licht knipperend en zoemend aan. Langzaam loopt ze over de scheve vloer. De wind giert om het dak heen. Ze kijkt naar een donkere hoek, waar een babypop op haar rug ligt. De oogjes van de pop staren allebei een andere kant op.

Lisa's nekharen gaan overeind staan. Was het wel een goed idee om alleen naar de zolder te gaan? Maar ze moet het boek nog een keer zien ...

Op de plek waar alle boeken lagen, kruipt ze weer naar het achterste stukje van de zolder. Ze steekt haar hand uit en trekt het boek naar zich toe. De glimmende kaft komt haar tegemoet.

Lisa gaat zitten en legt het boek op haar schoot. Met haar vingers gaat ze over de gouden versieringen op de kaft. In de rechterbovenhoek ziet ze iets bewegen. Ze houdt het boek dicht bij haar gezicht. Even knijpt ze haar ogen dicht. Zag ze dat goed? Haar vingers gaan vanzelf naar de zijkant. Langzaam slaat ze het boek open.

Lisa houdt haar adem in als ze het ziet. Onmiddellijk gooit ze het boek weg. Het landt in het midden van de zolder. Ze voelt haar hart bonzen in haar keel. Wat ze op het papier zag ... dat kan niet! Ze moet zich vergist hebben. Ze wrijft in haar ogen en schudt kort haar hoofd.

Vlug kruipt Lisa naar het boek toe. Ze pakt het aarzelend weer beet en opent het een klein stukje.

Als een hoop insecten krioelen de letters door elkaar. Hun lijfjes zijn inktzwart en hun ogen zijn helderwit. In het midden van de pagina spelen een paar letters tikkertje, en rechts staat een groepje uitbundig te lachen.

Met ingehouden adem kijkt Lisa naar de bladzijde. In de linkerbovenhoek zijn enkele letters aan het dansen. **g** speelt zelfs op een kleine gitaar en zingt daarbij.

‘Gigageweldige goochelaar ... De letter **g** is grandioos op zijn gitaar ... Gigageweldige giechelaar ... De letter **g** ... die is oké!’

Lisa begint te lachen. Ineens kijken alle letters haar kant op.

‘O nee!’ roept **l**. ‘We zijn ontdekt!’

Met zijn kleine pootjes rent de letter de pagina af en hij glipt naar de volgende bladzijde.

‘Wat maakt dat uit, warhoofd?’

Lisa zoekt de plek waar het nieuwe stemmetje vandaan komt. Dan ziet ze de letter **w**, op een strandbedje in een hoek van de bladzijde.

‘Er is vast niks aan de hand,’ zegt hij, waarna hij zijn tropische drankje opslurpt.

‘Hé!’ roept iemand naar Lisa.

Ze tuurt om zich heen. Er is niemand op de zolder.

‘Hierbeneden!’

Lisa kijkt naar het blad.

i zet zijn handen in zijn zij. Hij kijkt haar boos aan. ‘Jouw vinger,’ snauwt hij, wijzend naar de duim waarmee ze het boek openhoudt, ‘drukt me bijna plat!’

‘Sorry,’ fluistert Lisa. Snel schuift ze haar vinger een beetje op.

Dan hoort ze iets. Gekraak. Het komt niet uit het boek, dat weet ze zeker. Ze kijkt om zich heen.

Ineens staat Jip achter haar. Ze schrikt zich rot! Wat doet hij nou hier?

‘Ik wist dat je iets uitspookte. Je ging helemaal niet naar de wc. Je ...’ Zijn ogen worden groot als hij het boek ziet. ‘Wat is ...?’

Meteen klapt Lisa het boek dicht. Ze staat op, klemt het onder haar arm en rent de zolder af.

